

V Ě S T N Í K

ČESKOSLOVENSKÉ NÁRODNÍ RADY AMERICKÉ

Číslo 214

Říjen 1972

PROHLÁŠENÍ ČESKOSLOVENSKÉ NÁRODNÍ RADY AMERICKÉ KU DNI 28. ŘÍJNA 1972

Znovu se opakuje výročí onoho slavného dne, kdy na základě práva historického i na základě práva sebeurčení, z vůle svrchovaného lidu vznikla svobodná, neodvislá, pokroková a mírumilovná Republika československá. Tam stála kolébka našich předků či nás samých. Tam jsou hroby našich otců a matek. My, kteří jsme znali Masarykovu republiku nezapomínáme a zapomenout nikdy nemůžeme.

Nemyslíme však pouze na minulost. Věříme, že i v budoucnosti Pravda opět zvítězí dle hesla, které si Československo vepsalo ve svůj štít. A pravdou je, že Češi a Slováci a Podkarpatští Rusíni mají nezadatelné právo na osobní svobodu, na národní sebeurčení a na státní neodvislost.

Právě o této pravdě věříme, že zvítězí přes všechnu zdánlivou beznaděj, pro kterou dnes někteří škarohlídi z vlastní krve věší hlavu. Lid sám v nedávné minulosti prokázal svoje odhodlání žít svobodně a lidsky důstojně. Bylo mu v tom zabráněno surovou invasí a okupací. Nic na světě však netrvá věčně. Časy se mění a může nastat den, kdy Sovětský svaz uzná, že by bylo v jeho vlastním zájmu uvolnit pouta, kterými ujařmil porobené národy. Dnes záleží Sovětskému svazu především na úspěchu t.zv. Evropské bezpečnostní konference. V tom spočívá jeho přední zájem a tohoto zřejmého zájmu by svobodný Západ mohl využít k prosazení významného uvolnění ve Střední Evropě. Vždyť při uzavírání každé dohody platí zásada "něco za něco."

Československá národní rada americká se všemi dostupnými prostředky snaží přesvědčit naši americkou vládu o tom, že svoboda na celém světě je přední zájem Ameriky a že při chystané konferenci o evropské bezpečnosti stává skutečná možnost pomoci ujařmeným národům za železnou oponou a ovšem hlavně Československu. Proto podpořte snahy Československé národní rady americké, která po léta slouží tomuto úsilí společně nám všem. Tak splníte svoji povinnost vůči Americe samotné i vůči bratrům a sestřím v Československu; tak nejlépe oslavíte vzpomínku 28. října.

Předsednictvo
Československé národní rady
americké

28. říjen o presidentství

V pokorné moudrosti, s jakou Tomáš Garrigue Masaryk přijal a zastával úřad presidenta Československé republiky, s oblibou připomínal starodávný nápis nad vchodem do zasedací síně radnice v Kutné Hoře, že kdo tam vchází, mají odložit stranickost a nevráživost, hmotné zájmy své a svých přátel a radit se a usnášet ku blahu obce. Ale snad s důrazem ještě větším opakoval svou zásadu, že "stát a politika bez mravního základu neobstojí" a dokládal to citátem z II. Pavlovy epištoly ke Korintským (4., 1-2):

"V tento úřad postaveni, jakž jsme došli milosrdenství, nemáme bázně. Ale odmítáme ukřivání neslušnosti, necho-

díce v chystosti, aniž se lstivě obírajíce s slovem Božím, ale zjevováním pravdy stavíme sebe vůči každému svědomí lidskému před obličejem Božím."

Tak se ujal vedení státu, obnoveného po třech stoletích a proto nezkušeného, tak vložil do všeho svého úřadování a řízení svou světovost, o níž říkal, že je nerozlučně spojena s češtvím a slovenstvím, tak zakotvil v pevném řádu své "spravování," pokládaje "panování" za nevhodný výraz pro demokratický stát.

Věděl a nikdy to netajil, že všechny demokratické státy jsou zatím jenom pokusem o demokracii, že demokracie není ještě nikde důsledně uskutečněna a že na svobodě, rovnosti a bratrství budou počívat teprve státy nové, státy budoucnosti. Proto tak zdůrazňoval potřebu politické výchovy lidu, nepřestávaje opakovat, že Republika československá nejen musí být demokratická, nýbrž že nedemokratická ani být nemůže, a že obnovivše svůj stát ve jméno demokratické svobody, udržíme jeho svobodu jen svobodou a to svobodou čím dál dokonalejší.

Píšeme to vědomě nejen k výročí založení Československé republiky, nýbrž i k nynějším americkým volbám.

Nám, kteří jsme zažili růst politického a mravního významu Masarykova a uvítali zrod státu, poznamenaného jeho zásadami, přešel masarykovský smysl československé národní a státní svobody do krve. Tak slavíme 28. říjen, ve vlasti zakázaný, tak slavíme i Masaryka, který svými ideami je s námi stále živý, třeba byl doma sebe brutálněji umlčován.

Ale s bolestí a s obavami si uvědomujeme následky, které v myslích naší mládeže zanechala německá okupace a jak nyní duše české a slovenské mládeže pustoší takřka čtvrtstoletí komunistická diktatura. Naše obavy mírní jenom to, že z Československa docházejí také zprávy o vytrvale rostoucím a čím dál uvědomělejším odporu proti útisku.

Třeba neradi, přec jenom i při vzpomínce na 28. října musíme se pozastavit nad poměry v československém exilu. Zaráží, když v mluvení a psaní poznáváme ohlas rasistických "teorií" nacistů, tak cizích a odporných našemu myšlení, a když z týchž zdrojů je živena až neuvěřitelná nenávisť k obnovitelům naší samostatnosti, k osobám, které náš národ proslavily v celém světě. Ba mnohdy postihuje toto neodůvodněné a lživé zášti i demokratickou republiku, která byla vzorem pořádku a spravedlnosti v Evropě. Onehdy se zas vynořilo v tisku staré směšné tvrzení, že českoslovenští legionáři v široším Rusku, unavení válkou, špatně vyzbrojení kteří musili bojovat o každý železní vůz a o každý kilometr dráhy, by byli dobyli celého Ruska a vyhladili bolševiky a to v době, kdy spojenecké expediční sbory musily být odvolány a černomořské francouzské loďstvo revoltovalo. Také nám pověděl autor jednoho článku, že Masaryk byl "nezvaným osvoboditelem" a že se podobá tomu mad'arskému šilenci, který před časem ve Vatikáně otloukl vzácnou sochu.

Tvoří se skupiny uprchlíků navzájem se potírající, spiso-
(Pokračování na str. 2)

28. ŘÍJEN O PRESIDENTSTVÍ

Je tohle poslání vzdělanců v exilu, je tohle budování lepší budoucnosti?

Škoda, že to musíme říci ve výročí tak slavného předraženého dne. Ale právě teď' platí památná slova Viktora Dyka:

"Ne na svůj zájem, ale na budoucnost
hled' v moři krve prolité.

A nebude-li v srdci čistá vroucnost,
jak uhájíme dobyté?"

J.F.

Stížnost mezinárodní právnické organizace ku Spojeným národům

K čtvrtému výročí sovětské invaze Dr. Jan Papánek, poslední vyslanec svobodné Československé republiky u Spojených národů, připravil rozsáhlé dokumentované memorandum, které bylo prostřednictvím mezinárodní právnické organizace Amnesty International of the United States předloženo gen. tajemníku Spojených národů Kurt Waldheimovi a B. R. Bhagatovi, předsedovi podvýboru pro prevenci diskriminace.

Amnesty International je mezinárodní organizací právníků, konsultativního statusu, při ekonomické a sociální radě Spojených národů. Jako taková vysílá tato organizace své zástupce jako pozorovatele procesů do různých částí světa. Amnesty International požádala rovněž čs. vládu, aby její zástupce mohl být přítomen soudním procesům, nedávno vedeným v Praze a v Brně. Žádost byla však čs. vládou zamítnuta.

Při podávání memoranda k Spojeným národům žádala Amnesty International, aby se memorandu dostalo stejného zveřejnění, jako se dostalo pravidelné zprávě čs. vlády dne 12. února 1970 a aby stížnost na potlačování lidských práv v Československu byla Spojenými národy patřičně vyšetřena.

Memorandum podané k Spojeným národům vypočítává ve 26 člancích různé přestupky Universální deklarace lidských práv a cituje některé jednotlivé případy. Mimo jiné odsuzuje rozsudky posledních politických procesů v Československu. (Detailně se věci zabývá říjnové číslo *The American Bulletin*, který je vydáván Čs. národní radou v angličtině.)

Memorandum bylo odevzdáno československé vládě, ale Praha dosud mlčí. Memorandum však mělo veliký ohlas v tisku západních zemí. Zprávy o jeho podání a obsahu byly uveřejněny v Anglii, Francii, Belgii, v USA, rovněž v Řecku a Pakistanu. Rakouský rozhlas vysílal po celý den do Československa zprávy o podání memoranda a o jeho závažném obsahu.

In Memoriam

V upomínku na svého bratrance Jana Sarkaniche, který u Dukly v r. 1945 padl v bojích za svobodu Československa, věnuje prof. Gabriel Sarkanich, N.J. . \$20.00

V upomínku na zesnulého krajana p. Jaromíra S. Šauera, Chicago, Ill. věnuje Karel Halaška s rodinou Winnetka, Illinois 10.00

Josef Falta

MÍR PO KOMUNISTICKU

Co tyto řádky píšeme, "rodí se" mír ve Vietnamu, ale teprve až čtenáři budou tento článek mít v rukou, budou snad známy podrobnosti, kterých se zatím jenom dohadujeme. Je hodno politování, že při všech obrovských obětech, při bilionových škodách a nákladech, při všem vojenském a diplomatickém úsilí veřejnost americká i světová vlastně zapoměla na příčiny vietnamské války. A z volební kampaně plně nepravd, skreslování a agitačních povrchností, vyšel obraz vietnamské války zpitvořený a zostuzený, jako obraz americké útočnosti, neoprávněné, ba zločinné. Naproti tomu vyličili nám různí ochotníci nebo profesionální vykladači komunistické záškodníky a severovietnamskou vládu jako mučednické vyznavače vznešeného učení, kteří mlčky bez sebe menšího pokusu o obranu snažili trpělivě nálety a pozemní útoky amerického a jihovietnamského vojska.

Tak byli američtí vojáci oceňováni za vrahy a palice, velitelé, kteří, jak je jejich povinnost, předvídavě maršili soustředování nepřátelských vojsk k nové ofenzivě, byli degradováni a vláčení po kongresních výborech, kam ovšem válečný hluk a nebezpečí nedoléhá a vysloužilci z vietnamského tažení octlí se v opovržení a většinou bez zaměstnání. A zvláště' ostudný je osud našich zajatců, jimž mnoho let bylo odepíráno i písemné spojení s rodinami přes všechna mezinárodní ujednání. Zajatci, jak víme, jsou nejubovější oběti válek, ale od dob, kdy bývali prodáváni do otroctví, nebyli váleční zajatci v tak bídném a nelidském postavení jako ve Vietnamu. Jejich rodiny byly tady utěšovány jaloovými nabubřelými projevy a vietnamský komunisté z příčin propagacních vydali občas americkým polokomunistickým agitátorům několik zajatců, zpravidla z těch nejposlednějších.

Stranicky vyhocená propaganda vyličila vietnamský konflikt jako hru minulých presidentů a to je také jedna z příčin, že právě pozadí vietnamské války se úplně ztratilo ve vzájemném obviňování. Ve skutečnosti od konce druhé světové války boje v indočínské oblasti takřka neustaly. Čteme v americkém tisku znovu a znovu naivní opakování vychytralých indočínských komunistů, jak se po světové válce obdivovali Americe, milovali ji a její představitele a jak byli trpce zklamáni, když vláda Spojených států na jejich svůdné námluvy nevěšla.

Neměli jsme prý v Indočíně co dělat a nemáme právo mluvit jménem jihovietnamského lidu, říkají nám "pacifisté." Ale válku zahájili komunisté jako "osvobozenkou," kterýžto druh za válku nepokládají. Začali s ní, sotvaže po odchodu Francouzů r. 1954 podepsali v Ženevě dohodu o rozdělení Indočíny a o záruce bezpečnosti obou částí Vietnamu, sousedního Laosu a Kambodže. Komunistům však nestačilo, že vládli v Severním Vietnamu, chtěli celou bývalou Indočínu a tak r. 1959 po důkladné přípravě začali v Jižním Vietnamu krvavý teror ke svržení tamní vlády. Byli vyzbrojováni ze Severního Vietnamu, z Číny a Sovětského svazu, zabírali nové a nové oblasti jihovietnamské, podnikali vražednické nájezdy na města a okupovali i části Laosu a Kambodže, kde budovali útočné základny i proti Thajsku. Tím byl nejen přerušen zdárný hospodářský rozvoj těchto zemí, nýbrž vážně ohrožena i jejich samostatnost a mír v celé bývalé Indočíně.

Když pak Severní Vietnam poslal jižním komunistům na pomoc i své řadové vojsko, musil konečně podle smlouvy zasáhnout i Svaz na obranu jihovýchodní Asie. Spojené státy již za prezidenta Eisenhowera poslaly do Vietnamu nejdříve vojenské poradce a instruktory, vyzbrojovaly a cvičily jihovietnamskou armádu a nakonec v březnu 1965 byly ve Vietnamu vyloděny i bojové jednotky americké.

Byla to ovšem válka nepravdělná, krutá a záškodnická. Komunisté dále přepadali pokojné vesnice jihovietnamské, vraždili civilní obyvatelstvo, podnikali zákeřné útoky, pronikli i do hlavního města Sajgonu a útočili i na americké základny. Severovietnamské komunistické vojsko nepřetržitě procházelo demilitarizovaným pásmem dělicím obě části Vietnamu, provázelo tudy veliké zásoby válečného materiálu, a zřídilo dopravní spoje i v okupovaných částech Laosu.

Spojené státy několikrát přerušily válečné akce, zejména letecké bombardování vojenských objektů v Severním Vietnamu, a povolily i politické ústupky, doufajíce, že přimějí komunisty k mírovému vyjednávání. Několikrát bylo ujednáno příměří, ale komunisté je soustavně porušovali novými útoky. Teprve v březnu 1968 se komunisté uvolili vyslat mírovou delegaci do Paříže, složenou ze zástupců severovietnamské vlády, komunistického politbyra a jihovietnamských povstalců k vyjednávání s reprezentanty Spojených států a Jižního Vietnamu. Po dlouhých průtazích s formalitami nastalo vytrvalé propagační řečnění komunistů, obviňování, nadávky, výhrůžky a umírněné opakování podmínek, z nichž hlavní byl okamžitý odchod amerického vojska a zastavení pomoci jihovietnamské vládě.

Prezident Nixon proto letos dvakrát odvolal americkou delegaci, když vyjednávání nikam nevedlo a když komunisté zahájili v březnu dlouhou připravovanou rozsáhlou ofenzivu, na kterou Spojené státy odpověděly zesílením bombardováním Severního Vietnamu a blokádou přístavů. Mírová konference se sice potom znovu sešla se slibem "vážného" rokování, ale hlavní úkol pak připadl už prezidentovu poradci dr. Kissingerovi, jenž byl na stálých "soukromých důvěrných" cestách mezi Washingtonem, Paříží, Moskvou a Pekingem. Podnikl i zájezd do Sajgonu s posláním asi nejtrapnějším: domlouvat jihovietnamské vládě, aby přijala ošidné návrhy komunistů, aby prezident Thieu odstoupil a aby tak zvaná "všeobecná dohoda" byla schválena ještě před americkými volbami a umožnila další podrobné vyjednávání.

* * *

Dokud nejsou známy podrobnosti ujednání s vietnamskými komunisty a dokud není ani známo, je-li prezident Thieu ochoten přijmout komunistické podmínky, může se o vietnamském míru spekulovat, ale nepřiliš radostně. V dějinách je plno situací, kdy nevitězí pravda a právo. A vývoj posledních třiceti let skýtá zvlášť křiklavé případy, kdy rozpinavé státy vysílaly do zemí slabších sousedů záškodnické tlupy a kdy velmocí, místo aby menšímu státu bez příčiny napadenému poskytly povinnou ochranu, nutí ho naopak "v zájmu míru", aby se podrobil útočníku, "přizpůsobil" jeho požadavkům své vládní zřízení a vyhnal ze země prezidenta a politiky, kteří se útočníkovi zprotivili. Neříkáme, že prezident Thieu a politikové indočínských států září všemi ctnostmi, ale nemyslíme také, že komunisté všech druhů mají právo vnučovat jihovietnamskému — nebo kterémukoli — lidu svůj režim.

Práva a bezpečnost států má chránit Organizace spojených národů, ale nový generální tajemník Waldheim konečně řekl pravdu: že všecko záleží na velmocenských vládách. — Tak se svět po tolika letech slibů a závazků octl znovu u Bismarckovy zásady, že kdo má moc, má i právo, což by byl arcit' konec rovnoprávnosti států malých s velkými. Po

sovětském "osvobození" a po sovětské invazi do Československa rovnoprávnost vlastně už neexistuje a nikdo nebude bezpečen před válečným útokem nebo domácí občanskou válkou, podněcenou sovětskou či čínskou nadvelmocí.

Ale i politikům musí jít o živé lidi. Pověstná koaliční vláda snad v Jižním Vietnamu nebude, ale komunistická pátá kolona uchvátí moc i bez účasti ve vládě. Jak známo komunisté neustavili ještě nikde svůj režim bez vraždění, i když to mnozí američtí politikové popírají a doufají v "klidné přizpůsobování," běda jihovietnamskému lidu, octne-li se v komunistické moci. Před časem dva významní američtí politikové řekli, že Spojené státy přijmou vietnamské uprchlíky, a dodávali, že ve Vietnamu nebude krvavá lázeň, nanejvýš prý to odnese "několik set lidí." Severovietnamský premier Pham Van Dong se v nedávné výjimečné rozmluvě smál "až se za břicho popadal," když se ho dokonaly znalec poměrů, zpravodaj Newsweeku Arnaud de Borchgrave zeptal, jak si představuje pokojné sjednocení obou částí Vietnamu a jeho vlád.

Komunisté jsou pro úplné smíření a zavrhují mstu, řekl premier Dong, a když novinář podotkl, jak se s tím srovnává komunistické vyvraždění obyvatelstva v dobytém Hue za novoroční ofenzivy r. 1968, a v Quang Tri, které komunisté obsadili na čas letos v srpnu, premier Dong řekl, že o tom není dost informován, že však politika osvobozenec-ké fronty je "kříst'álově jasná": po skončení války nebude prováděna žádná odvěta — leda proti příslušníkům vlastních rodin.

Bude také problém obnovy zpusťosené země. Již prezident Johnson ujednává možnosti mírové konference prohlásil. že vláda Spojených států se přičiní v dohodě s ostatními velmocemi, aby byly zahlazeny škody způsobené vietnamskou válkou. To byl projev opravdové lidskosti. a podobný slib učinil prezident Nixon. Ale co říká "strýček" Dong k dohodě o míru? "Přede vším: Amerika je odpovědna ze všech hmotných škod, které nám způsobila. Za druhé: Je rozhodně povinna škody nahradit a zbudovat naše zpusťosené hospodářství." O masakrech v Jižním Vietnamu, o zničení měst a vesnic, o tom, co způsobili tam komunisté, premier Dong nemluví.

* * *

Je však v Asii ještě jeden výstražný příklad rozdělené země: Korea. Severní je komunistická, Jižní demokratická, jak to určil sovětský vliv r. 1948 po dvou moskevských konferencích. V červnu 1949 bylo odvoláno americké vojsko, ale sotva odešlo, do Jižní Koreje vtrhlo vojsko komunistického severu a ve Spojených státech se strhl zděšený pokřik, že jsme odvezli všechnu těžkou výzbroj a že tam teď honem honem posíláme vojsko, málo však a pozdě. Byla to zlá situace. Generál Eisenhower zajel na Koreu ještě než nastoupil presidentský úřad a slíbil, že bude mír. Příměří bylo pak ujednáno v červenci 1953, zajatci byli postupně vyměňováni a mezinárodní komise měla dozírat na plnění příměří. Komunisté se ovšem dále drali na jih, vysílali tam sabotážníky a špiony, mezinárodní komise s komunistickými členy se scházela a rozházela, a válka mezi oběma polovinami Koreje trvá dodnes po dvaceti letech. Tak vypadají dohody s komunisty.

Dary na činnost

Čs. obec legionářská, Chicago, Ill.	\$50.00
Mr. Paul Zguris, Bayside, N.Y.	23.00
Mr. Michael Martinek, Redondo Beach, Cal.	11.00
Mrs. Rose Bodan, Denver, Col.	10.00
Mr. John M. Sochor, Endicott, N.Y.	10.00
Mr. Jan Šlegr, Kankakee, Ill.	8.00
Mrs. Betty Hanuš, Miami, Fla.	6.00
Mr. A. K. Wenzbauer, Winnipeg, Canada	5.00

Československá výzvědná služba

Universitní nakladatelství Syracuse University Research Corporation v Syracuse ve státě New York vydalo pozoruhodnou knihu o československé výzvědné službě: "The Deception Game — Czechoslovak Intelligence in Soviet Political Warfare." Autorem je Ladislav Bittman, bývalý důstojník československé výzvědné služby, který ve dnech sovětské invase se nalézal ve službě československého velvyslanectví ve Vídni a měl proto možnost odjet s rodinou do Západního Německa a tam požádat o politický asyl. Jeho odhalení lze přirovnat s tím, co prozradil generál Šejna o tajných piklech Sovětského svazu proti Spojeným státům — a v celém světě.

Ladislav Bittman vystudoval práva na Karlově universitě a r. 1954 vstoupil do výzvědné služby. Po řadu let byl zástupcem vedoucího oddělení pro desinformaci. Jeho zkušenosti jsou předmětem knihy, kterou napsal v exilu ve Spojených státech.

Roku 1964, tedy čtyři roky před sovětskou invasí do Československa v ústředí československé výzvědné služby na pražském Starém městě nedaleko Karlova mostu bylo zřízeno nové, osmé oddělení. Československé politické zpravodajství spadalo tehdy pod ministerstvo vnitra a nové tak zvané D oddělení bylo zřízeno podle vzoru sovětského oddělení tajné služby pro desinformace čili pro špinavé triky, jak se říká v žargonu rozvědky. Nové oddělení dostalo za úkol organizovat a provádět zvláštní operace, které Ladislav Bittman popisuje ve své knize.

Novému oddělení bylo nakázáno pokračovat a rozšířit staré "špinavé triky", jaké provozovala komunistická služba již před únorovým pučem, když připravovala převrat. Podle Bittmana byly to politické vraždy, únosy, rozšiřování falešných dokumentů a jiná tak zvaná "desinformace," to je dodávání falešných informací různým cizím vládám nebo veřejnosti. Československá výzvědná služba spolupracovala v tomto směru úzce se sovětskou tajnou službou a v každém oddělení měla sovětského poradce. Sovětská tajná služba ovšem také dozírala na činnost československé rozvědky a jejich členů. Bittman ve své knize vysvětluje, že veškerá činnost a každý samostatný projekt byl vypracován tak, aby sloužil především sovětské zahraniční politice. V této souvislosti autor knihy uvádí několik případů z let 1957 až 1964, které se týkají Německé spolkové republiky, Spojených států amerických, Afriky, Indonésie a Jižní Ameriky. Pokud jde o Německo, sovětská propaganda se tehdy snažila zdiskreditovat Německou spolkovou republiku. Dělal se to tak, že se stále připomínala nacistická minulost a že se tvrdilo, že v Západním Německu mají stále vliv nacisté. Tak 17. května 1957, československá výzvědná služba poslala prostřednictvím svého agenta poštovní balíček s pumou francouzskému prefektu André-Marie Tremeaudovi ve Štrasburku. Balíček otevřela náhodou prefektova manželka a stala se obětí výbuchu. Francouzská policie při vyšetřování incidentu našla "důkazy," které implikovaly ve vraždě celkem bezvýznamnou neonacistickou organizaci "Kampferband." Bittman však dokazuje, že celý projekt byl vymyšlen a organizován v Praze, a že tak zvané "důkazy" o německém původu pumy byly úmyslně vyrobeny. Předtím v červenci roku 1955 přišel na mnichovské poště o život při otevírání poštovního balíčku slovenský exulant Matuš Černák. Bittman tvrdí, že pumu v balíčku poslal Černákov agent československé výzvědné služby Bartelot, který pak byl rychle odvolán domů. Bittman popisuje také případ bývalého ministra Bohumila Laušmana, kterého dva rakuští agenti československé výzvědné služby unesli roku 1953 z Rakouska. Laušman zemřel, jak známo, r. 1963 v žaláři v Ruzyni.

Ladislav Bittman v souvislosti s těmito případy vražd a únosů píše, že tuto činnost komunistické tajné služby pravděpodobně zastavil Nikita Chruščov, když se roku 1958 stal předsedou sovětské vlády. To však neznamená, že tajná služba upustila od jiných svých "špinavých triků."

Na příklad pražské oddělení D přišlo s dalekosáhlým plánem, který dostal krycí jméno "Operace Neptun." Vedoucí oddělení si vzpomněli na starý tak zvaný "Štěchovický archiv," sbírku starých nacistických dokumentů z doby protektorátu, které se našly krátce po druhé světové válce u Štěchovic. Z těchto dokumentů některé byly vybrány a doplněny podobnými dokumenty, které dodala Moskva. Všechno bylo uloženo do zvláštních beden; pod Bittmanovým vedením byly pak bedny spuštěny na dno Černého jezera na Šumavě. Krátce poté potápěči Svazarmu, jak tehdy psal pražský tisk, a to opět s Bittmanovou pomocí, náhodou bedny "objevili" a za přítomnosti televizních kamer a četných žurnalistů bedny vyzvedli z jezera. Tehdejší ministr vnitra uspořádal pak v Praze mezinárodní tiskovou konferenci, na které byla pozornost opět soustředěna na údajný problém nacistů v Německé spolkové republice.

Zatím co celé toto scenario bylo falešné, dokumenty — alespoň do velké míry — byly pravé, ale zastaralé. U jiných tajných operací pražského oddělení D však šlo ve směr o podvody a falešné dokumenty. Určití zaměstnanci oddělení se brzy stali odborníky na vyrábění těchto podvrhů. Vyrobili na příklad dopisy amerického ministra zahraničí Dullese, ředitele FBI Hoovera, kardinála Spellmana, bývalého rakouského kancléře Schuschniga, předáka sudetských Němců Lodgmana von Auen a různých amerických diplomatů. Podobný osud potkal některé československé prominentní politiky v exilu a v několika případech pražské oddělení D falšovalo také vydání některých exulantských časopisů, na příklad mnichovského "Českého slova."

Účelem těchto falsifikátů bylo vyvolávat zmatek a zdiskreditovat politiku Západu, především Spojených států. Pražské oddělení D vyrobilo na příklad falsifikát, který měl přesvědčit africké veřejné mínění, že západní vlády plánují převrat v Tanzanii. Falešný dopis, který měl napsat americký diplomat konžskému politiku Moisemu Tshombeovi, tvrdil, že západní mocnosti a Jihoafrická republika chtějí Tshombeho dosadit k moci v Kongu. Jiný podvrh, který měl usvědčit Američany z intrik proti Sukarnově vládě v Indonézii, se stal nakonec bumerangem a přičinil se do určité míry o krvavou lázeň komunistů v Indonézii.

A podle Bittmana, pražské oddělení D mělo na svědomí několik podvrhů, které měly přesvědčit světové veřejné mínění, že Spojené státy připravují převraty v Brazílii, Chile, Uruguay a Mexiku. V případě všech falešných dokumentů se nakonec dokázalo, že šlo o podvrhy, avšak než se tak stalo, dostalo se jim velké publicity. A o to hlavně pražskému oddělení D a ovšem především Moskvě šlo . . .

Ladislav Bittman popisuje podrobně všechny tyto případy a vysvětluje jejich důsledky. Popisuje také podrobně organizaci československé výzvědné služby, její hlavní představitelé od ministra vnitra až po rezidenty a agenty. K tomu připojuje zajímavé podrobnosti o vzájemné spolupráci výzvědných služeb v Praze, ve Východním Německu, Polsku a Maďarsku. Píše o vedoucím sovětského oddělení desinformací, generálu Gajancovi, východoněmeckém generálu Wolfovi, o vedoucím maďarského oddělení D Jánošovi Fuerješovi, a československých důstojnících výzvědné služby Josefu Houskovi, Jiřím Stejskalovi, Molnárovi, Příhodovi a jiných. Zmiňuje se také o předním sovětském zpravodajském důstojníku, plukovníku Lichačevovi, který jako tak zvaný sovětský poradce hrál důležitou roli při souzení a popravách Rudolfa Slánského, Vlada Clementise a jiných komunistů. Lichačeva, jak známo, popravili sami Rusové, protože byl členem tak zvané berijovské kliky. Hrát osídňovou hru klamu a podvodu může být ve výzvědné službě vzrušující, avšak, jak Bittman ve své knize naznačuje, je to činnost velmi nebezpečná — nakonec i pro její iniciátory.

- Vánoční bazár Čs. ženské národní rady v neděli dne 3. prosince — Peacock Hall, ČSA. v Ciceru.

Z UDÁLOSTÍ V ČESKOSLOVENSKU

Christian Science Monitor přinesl zprávu, že prezident Ludvík Svoboda údajně zastavil další průběh politických procesů, jež byly od léta 1972 vedeny proti mnoha čs. občanům pro jejich "nesocialistický postoj." Prezidenta i prvního tajemníka čs. komunistické strany prý zarazilo, že se Československu v důsledku politických procesů dostalo špatné pověsti ve světové veřejnosti a v mezinárodním komunistickém hnutí. Náhlá změna, t.j. zastavení procesů, se přičítá návštěvě Gustava Husáka na Krymu kde se setkal s představiteli Sovětů a členských států Varšavské smlouvy. Zároveň prezidenta Svobody byl vysvětlován v dlouhém úvodu Rudého práva, které ospravedlňovalo soudní proces s bývalým členem ústředního výboru čs. komunistické strany a procesy s dalšími významnými stranickými funkcionáři. Celkem bylo odsouzeno do žaláře 48 osob, a to na dobu od několika měsíců až do 6 a půl roku. Rudé právo vysvětlilo, že prezident Svoboda jako hlava státu použil svého výhradního práva a zastavil vyšetřování proti dalším 10 členům brněnské skupiny.

Z nezaručených pramenů došla zpráva, že prezident Svoboda pohrozil resignací, nebude-li od dalšího vedení procesů upuštěno.

Americký magazín Newsweek přinesl zprávu, že Československo zakoupilo v západním Německu kopie televizních záběrů z dnů okupace Československa v r. 1968 — a že každý, kdo bude poznán a nechoval se uctivě k okupačním mocnostem, bude soudně stíhán.

Zatím co českoslovenští soudruzi kritizují soudní stíhání přečtů v USA — a sledovali a nespravedlivě posuzovali zvláště případ Angely Davis — je jim nelidské jednání s čs. vězni samozřejmostí. Kde je humanismus komunismu, který ospravedlňuje činy amerických černochů i vraždy? Máme zde militaristické Black Panthers, budoucí pátku kolonu komunismu a teď i Mau Mau, kteří se specializují na vraždění bílých z pouhé rasové nenávisti.

Zatím co Angela Davis měla kupř. povoleno navštěvovat svého milence ve vězeňské cele, v Československu nedovolují návštěvy matkám a ani manželkám zatčených po dobu několika měsíců a psát domů mohou zatčení jednou za dva měsíce. Angela Davis, kdyby se dostala do rukou socialistické zákonitosti, by jistě nejezdila po světě a nedostávala medaile — ale dostalo by se jí mnohaleté péče v ústavu pro duševně choré anebo v podobném státním zařízení. Socialistická zákonitost by rovněž zcela jistě nedovolila vrahům ze skupiny Mau Mau, aby při zatčení mávali pěstmi nad hlavou na znamení protestu a byli přitom ještě obdivováni na televizi svými soukmenovci. Socialistická zákonitost uděluje kupř. trest 6 let vězení jen za rozdávání protisovětských letáků či plivnutí po sovětském tanku.

TURISTIKA MÁ SLOUŽIT PROPAGACI KOMUNISMU

Podle Jiřího Hájka (Tvorba č. 36) není důvodu přát si takovou "normalizaci" turistické výměny s kapitalistickým světem, která by znamenala návrat ku stavu před rokem 1968 nebo dokonce k samotnému roku 1968. V Československu jsou prý vítáni všichni, kdo přicházejí s dobrými úmysly a snahou respektovat čs. společenské zřízení. Proč by kapitalističtí podnikatelé měli být hlavními, dokonce jedinými turistickými partnery, uvažuje Hájek. Prál by si, aby do Československa jezdily "pokrokové" organizace, které by měly zájem o to, aby návštěvníci socialistických zemí se vraceli domů, tj. do kapitalistických zemí s nadšením pro socialismus a pro pokrokové hnutí ve vlastní zemi.

Zatím co v r. 1958 přešlo hranice Československa oběma směry takřka 3 milióny lidí, loni se tento počet zvýšil na 22 miliónů. Československo má celkem 92 hraničních přechodů, 57 z nich je silničních, 29 železničních, 4 říční a 2 letištní. Návštěvníci Československa si stěžují na výši poplatků, jež musí platit — 5 dolarů denně platí návštěvník, \$3 t.zv. turista. Praxe při stanovení těchto poplatků není niko-

mu jasná. Výši poplatku stanoví čs. velvyslanectví ve Washingtonu, D.C., a to zřejmě jak se mu právě zlíbí. Známé případ, kdy poúnorový čs. uprchlík dostal sazbu \$3 denně a bývalá čs. občanka, která si po válce vzala amerického vojáka a v r. 1947 legálně odjela z Československa, byla nucena platit \$5 denně a poloviční sazbu za své dítě. Přestože měla potvrzení čs. místního národního výboru, že jede do ČSR navštívit svoji matku, čs. velvyslanectví její žádost o námitky ignorovalo; i v Praze na úřadě pro hlášení cizinců jí však řekli, že měla nárok na sazbu \$3.

Za všechny i malé přestupky se nyní v Československu platí pokuta, za sebemenší přestoupení doby platnosti vísa, za nepřihlášení se do 3 dnů pobytu na čs. úřadech, za to, že jste do mezinárodního rychlíku Praha-Norimberk vstoupil sice s jízdenkou, ale bez místenky (nebo vám ji v Praze u pokladny opomněli prodat), atd.

SOCIALISTICKÝ INTERNACIONALISMUS — BREŽNEVOVA DOKTRINA

Socialistické země nerespektují mezinárodní práva, jak jsou uvedena v Chartě Spojených národů a obcházejí je tak, aby vyhovovaly jejich plánům — a to jak vůči státům svobodného světa, tak i vůči státům socialistickým vlastního bloku. Dle zásad socialistického internacionalismu platí ve vztazích mezi socialistickými zeměmi zásady rovnoprávnosti, suverenity, nevměšování, respektování územní celistvosti, pokojného urovnávání sporů, hospodářské, vědeckotechnické a kulturní spolupráce, vzájemných výhod a soudružské pomoci. Poslední z těchto zásad, zásada soudružské pomoci, je nejvladnějším výrazem socialistického internacionalismu a bývá proto též v socialistické nauce považována za samostatnou zásadu a označována jako zásada socialistického internacionalismu v úzkém slova smyslu. Tato zásada je vůdčím principem v systému zásad socialistického internacionalismu a působí i na obsah a způsob aplikace ostatních zásad, které socialistické společenství převzalo z obecného mezinárodního práva jakožto zásady demokratického charakteru, jež jsou universálně uznané a platné. Proto také zásadu rovnoprávnosti a nevměšování ve vztazích mezi socialistickými státy bude třeba chápat tak, že neznačí jen povinnost nenarušovat svrchovaná práva druhých, ale i jako povinnost pomáhat druhým socialistickým státům při využívání svrchovaných práv, zejména povinnost poskytovat pomoc při obraně socialistických vymožeností před útoky imperialismu. (Princip této zásady byl prakticky proveden za okupace Československa 1968 státy Varšavské smlouvy.)

Sověti a jejich satelité tvrdošijně popírají existenci "Brežněvovy doktriny," ale jak naznačil Walter Stoessel, asistent státního sekretáře pro evropské záležitosti Spojených států amerických, bude Brežněvova doktrina jedním z prvních tří bodů, jež budou projednávány na předběžné konferenci o bezpečnosti Evropy dne 21. listopadu t.r. v Helsinkách. Stoessel prohlásil, že invase Československa je vzorným příkladem existence Brežněvovy doktriny — i když Sověti své počínání nazývají "bratrskou pomocí" a zahrnují v to i vojenskou pomoc státu komunistického bloku, kdekoli je komunismus ohrožen. Sověti tvrdí, či domnívají se, že na toto pojetí mají právo. Spojené státy však prý budou požadovat dodržování uzavření mezinárodní úmluvy o zásadách neinterference a respektování suverenity mezi evropskými státy.

TRYZNA ZA VLADA CLEMENTISE

V Bratislavě byla vystavena urna s popelem komunisty popraveného čs. ministra zahraničí Vlada Clementise. Stalo se tak při pietním aktu uložení urny v bratislavském krematoriu. Přítomna byla vdova po popraveném ministru a aktu se zúčastnili čelní slovenští a čeští komunisté a rovněž vládní činitelé. Vlado Clementis byl od r. 1945 náměstkem ministra zahraničí Jana Masaryka, který v březnu 1948 —

Oslava 28. října v Chicagu

Oblastní výbor Československé národní rady americké uspořádal vzpomínkovou oslavu 28. října v sobotu večer ve Škole Karel Havlíček v Berwyn, Ill. Oslava měla velmi důstojný ráz.

Na pěkně vyzdobeném jevišti divadelního sálu školy nastoupil Český pěvecký sbor Lyra a za řízení prof. Franka Kubiny zapěl americkou a československou hymnu. Předse- da Oblastního výboru Ing. Štefan Papánek pak uvítal přítomné a zahájil další pořad večera. Český pěvecký sbor Lyra zapěl píseň Mikuláše Schneidera Trnavského "Hoj, vlast' moja," píseň J. B. Foerstera "Velké, širé lány" a národní píseň "Ach synku, synku." Sbor opět řídil prof. Frank Kubina.

K významu 28. října promluvil dr. Mikuláš Ferjenčík, úřadující místopředseda Čs. národní rady. Z jeho vlasteneckého projevu vyjímáme mimořádně důležitou část. Dr. Ferjenčík uvedl: "Pro mne nejpamátelnějším 28. říjnem byl ten poslední za války v r. 1944. Po dvou měsících boje proti německé přesile a ruské zradě povstalecká armáda Slovenska opustila právě v tento den Báňskou Bystrici a dva velcí generálové, generál Viest a generál Golián podpisovali poslední rozkaz svého života: "Vojáci první československé armády, bojujte dál proti Němcům a jejich pomahačům až do konečného vítězství. Necht' žije československá vlast!" — "Přežili jsme tyto boje," uvedl dr. Ferjenčík, "přežili jsme i zradu Tisovu, který v ten stejný den sloužil v Báňské Bystrici slavné Te Deum za vítězství německých SS zbrani nad Slováky. Přežili jsme i popravy, které potom následovaly." Projev dr. Ferjenčíka vyzněl ve víře, že naše československá vlast přežije i dnešní tragickou dobu.

Po projevu dr. Ferjenčíka zahrály tři studentky berwynské Mortonovy vyšší školy — členky Morton Symphony — Bachův Duet in D a výňatky ze Smetanovy opery Prodaná nevěsta. První housle hrála studentka Coleen Gannon, druhé housle Susan Rieth, klavírní part studentka Cindy Perez. Jejich vystoupení řídil Robert J. Dvořák, profesor hudby na Mortonově vyšší škole. Jednu ze skladeb též doprovázel na klavír.

Následovalo vystoupení sopranistky pí. Consuelo Lopez-Šroubkové, která za klavírního doprovodu prof. Franka Kubiny zapěla píseň Blaženky ze Smetanovy opery Tajemství, ukolébávkou z opery Hubička od Bedřicha Smetany a Dvořákovu píseň "Ach není tu, není." Její krásný hlas, vřelý umělecký projev, učinily z jejího vystoupení mimořádný zážitek.

V závěru večera recitovala Věra Rokničová s citem a dokonalou dikcí báseň Josefa Hory "Zpěv rodné zemi." Ob- sahovává krása Horovy básně se v podání Věry Rokničové stala symbolicky laděným zakončením programu, který nám všem měl připomenout 28. říjen, který v roce 1918 přinesl Čechům a Slovákům svobodu a jednotný stát československý.

Večer byl zakončen společným zapěním Svatováclavského chorálu, které na klavírův doprovod prof. Frank Kubina. Tóny chorálu zněly v srdcích a myslích přítomných i na cestě domů. Kéž bychom jim všichni uměli naslouchat vždy, nejen o 28. říjnu.

Oblastní výbor Chicago touto cestou upřímně děkuje všem účinkujícím — pí. Consuelo Lopez-Šroubkové, Věře Rokničové, studentkám Mortonovy vyšší školy, Českému pěveckému sboru Lyra a jeho dirigentu prof. Franku Kubinovi, za jejich laskavé účinkování v programu.

SJEZD SVU VE WASHINGTONĚ 10. až 12. listopadu na univ. George Washington.

V pátek valné shromáždění. — Vědecké přednášky v sobotu a neděli.

OSLAVA 28. ŘÍJNA V NEW YORKU

Oblastní výbor Československé národní rady americké v New Yorku uspořádal k výročí vyhlášení Československé republiky oslavu dne 29. října ve 2:30 hod. odpoledne v T. J. Sokolovně na východní 71 ulici v New Yorku.

Po zahájení americkou a československou hymnou promluvil předseda Čs. národní rady a předseda newyorského Oblastního výboru, prof. Vratislav Bušek. Zástupce čs. legio- nářů rev. Josef Šefl vzdal poctu padlým bojovníkům legio- nářům. Následovalo vystoupení žactva Slovenské národní školy v New Yorku. Na oslavě recitovali Božena Snížková- Helclová a Samuel Černek. Anička Neufeldová zazpívala národní píseň za klavírního doprovodu Václava Nelhýbla. Slavnostní projev měl Dr. Jan Papánek. Předseda Vratislav Bušek oslavu zakončil.

KONCERT SKLADEB PROFESORA K. B. JIRÁKA

Chicago Musical College Rooseveltovy university v Chicagu a Chicagská konservatoř provedly 27. října v 8 hod. večer koncert skladeb prof. K. B. Jiráka k uctění jeho památky.

Úvodním slovem promluvil o tvorbě prof. K. B. Jiráka děkan hudební školy Rooseveltovy university dr. Felix Ganz.

Na programu byly skladby: Smyčcový kvartet č. 7, op. 82 (z r. 1960) — v kvartetu hráli Otakar Sroubek, Fred Spector, William Schoen a Don Moline. Tři písně z cyklu "Milodějně kvítí," op. 46 (1943) zazpívala sopranistka Noriko Fuji, za klavírního doprovodu Karla Paukerta. Po přestávce zahrála klavíristka Ludmila Lazar čtyři věty z Jirákovy suity "Ve starém slohu" (z r. 1920) a Chicagské koncertní trio — Francois D'Albert, Roger Malitz, Catherine Sauer — zahrálo Trio, op. 89 (z r. 1967).

Večer byl důstojným uctěním památky významného česko- slovenského hudebního skladatele, vpravdě národního umělce.

FILM "SEVEN DAYS TO REMEMBER"

Ústředí ČSNRA nabízí svým odbočkám a také ostatním krajským organizacím k zapůjčení film o invasi Česko- slovenska 1968. Film je 16 mm, černobílý, zvukový, v řeči anglické — na několika místech je slyšet i českou řeč — jeho promítání trvá 58 minut. Film je vhodný k promítání i před americkou veřejností.

Ústředí předpokládá, že za zapůjčení by byl Radě věno- ván finanční dar ve výši \$15.00.

(Dokončení ze str. 5)

po únorovém puči — zahynul záhadným pádem z okna Čer- ninského paláce. Vlado Clementis se stal pak čs. ministrem zahraničí a v padesátých letech byl popraven se skupinou Slánského na rozkaz Stalina. V tehdejším procesu měli velký vliv sovětští poradci. Popravených bylo 11, proces přežili Evžen Loebel, který po roce 1968 odešel do zahrani- čí a je nyní ve Spojených státech, a Arthur London, který po propuštění z čs. vězení odešel do Francie a kde za jeho pomoci byl natočen film o procesu se Slánským a celou skupinou pod jménem "Doznání." Loebel a London byli od- souzeny na doživotí, propuštění byli asi po 10 letech.

AFORISMY Z ČESKOSLOVENSKA

Po publikaci Čs. akademie věd "Kdo je kdo" by měla být vydána kniha "Kdo je kde."

Pozor! Nejedna náš čs. velvyslanec nám může být "ukra- denej."

Kdo nemůžeš být doma prorokem, budiž v cizině . . . čs. velvyslancem!

Zpráva z předsednictva

Pravidelná schůze se konala v úterý večer, dne 3. října v místnostech Rady. Omluveni: br. Čihák, Hřebík (oba po operaci), Kalkus, Krákora, Mička (služebně v Guatemale) a Rausch. Předsedal br. Ferjenčík.

Tajemník br. Chalupa předložil korespondenci k projednání. Byly přečteny zprávy z úřadovny a schváleny účty k proplacení. Nejdůležitějším bodem jednání byla akce Rady, týkající se evropské bezpečnostní konference. Od členů senátu a kongresu došly příspěvy, téměř jednomyslně vyjadřující souhlas s návrhem Rady o neutralizaci Československa (viz Věstník, září 1972). Zvláštní pozornost tomu věnovali senátoři Buckley, Javits, Percy, Ford, kongr. Rarick, Derwinski, Crane. Místopředseda Polsko-amerického kongresu Kazimír Lukomski při této příležitosti vyslovil přání, aby byla zajištěna bližší spolupráce. Br. Ferjenčík byl pověřen, aby s ním vyjednával praktické provedení. Souhlasně se vyjádřil dr. B. Talbot za Studies for a New Central Europe. Dále akci přijaly za svou Svaz čs. politických vězňů v exilu a Sdružení čs. důstojníků v exilu. Ve Washingtonu ses. Faltusová zaslala memorandum na důležité adresy americkému tisku, etc. Br. Cierný oznámil, že Slovenský Sokol projednal přípis Rady a zašle souhlasnou resoluci presidentovi.

Ve své zprávě ses. Vrázová, mimo jiné upozorňuje na memorandum, připravené dr. Janem Papánkem pro Amnesty International, které bylo touto mezinárodní organizací předloženo Spojeným národům, výboru pro lidská práva v den výročí invaze. Memorandum je vzorně dokumentováno, obsahuje 24 stran a popisuje porušování zákonů v Československu. Obsah bude zveřejněn v příštím čísle American Bulletinu. Rozhodnuto, aby dr. Papánkovi bylo poděkováno za jeho významnou práci.

Ses. Vrázová upozorňuje na bazár Holiday Folk Fair ve dnech 4. a 5. listopadu na Navy Pier a prosí o spolupráci odboček. Br. Dellin oznamuje, že v den 28. října bude na University of Indiana Bloomington, Ind., předvedena opera Jenufa. Br. Dellin bude tam Radu zastupovat. Žel, koliduje to s 28. říjnem v Chicagu. Br. Cierný oznamuje, že pravděpodobně v ten den kongres spolu s presidentem vyhlásí National Sokol Day. Z toho důvodu bude v sokolovně Kriváň banket a vystoupení. Br. Brym zve na promítání filmu "Dobrý voják Švejk," který pořádá odb. Gamma a Štefánik.

Ze své knihovny, br. Čihák daroval 2 bedny knih, z nichž některé budou zpeněženy na vánočním bazáru a vzácné výtisky budou odevzdány pravděpodobně chicagské univerzitě.

PĚTASEDMDESÁTKA SESTRY KOSOVÉ

Odbočka dr. Milada Horáková konala členskou schůzi ve čtvrtek 28. září v místnosti spořitelny Mid America v Cicero. Za předsedu br. dr. Hřebíka, jenž byl v nemocnici po operaci, zahájila schůzi místopředsedkyně sestra Anna Rubínová, jež členkám sestře Sázavské a Rubínové vyslovila soustrast k úmrtí jejich manželů.

Potom úřadující místopředseda Čs. národní rady americké br. dr. Mikuláš Ferjenčík přednášel o problému evropské bezpečnosti a o světové politické situaci. Vysvětlil také memorandum, které Čs. národní rada americká podala ještě s jinými organizacemi presidentu Spojených států žádajíc, aby při řešení problému evropské bezpečnosti bylo zřízeno neutrální pásmo napříč Evropou, které by chránilo také Československo před možným útokem a zajistilo mu nezávislost a svobodnou volbu státního zřízení.

Tajemnice odbočky Ludmila Kosová, která přečetla zápis z minulé schůze, dožila se právě v plném zdraví a svěžesti 75 let. Poněvadž předseda br. dr. Hřebík nemohl se schůze zúčastnit, promluvil o životě sestry Kosové a její

mnohaleté veliké záslužné práci br. Josef Falta. Zejména ocenil její neúnavnou činnost zpravodajskou, kterou přispívala jak zdejším novinám, tak rozhlasovým programům, dodávajíc jim pravidelně veliké zásilky časopisů z Československa. Poděkoval jí za všechnu tu obětavou nezištnou práci a přál jí ještě mnoho let zdraví a činnosti.

Pak následovaly zdravice členů a hostů — byla tu i pani Polášková z Winter Parku ve Floridě — rovněž dr. Ferjenčík popřál sestře Kosové všeho nejlepšího jménem Čs. národní rady. Odevzdal jí také krásný diplom, dílo br. Josefa Jákla. Oslavný večer se výborně vydařil a účast byla veliká, ačkoli venku zuřila prudká bouře.

Odbočka dr. Milada Horákové znovu děkuje sestře Kosové za její svědomitou práci a přeje jí mnoho zdraví do dalších let.

MÁME NA SKLADĚ K PRODEJI

	Poštou
PANORAMA	7.00
PROGRESSIVE CZECH, učebnice prof. B. Mikuly, páté vydání, vyšla nákladem Čs. národní rady americké	4.50 5.00
THE BIRTH OF CZECHOSLOVAKIA	5.00
Jaroslav Brodský: ŘEŠENÍ GAMA.....	5.00 5.50
Josef Falta: PŘES FRONTY A PŘES HRANICE	1.50 1.85
DĚTSTVÍ A MLÁDÍ, vzpomínky Dr. Alice Masarykové	2.50 2.75
Vojtěch N. Duben: LEDY SE HNULY	2.50 2.75
Viktor Fischl: HOVORY S JANEM MASARYKEM	0.75 1.00

OBJEDNÁVKY VYŘIZUJE ÚŘADOVNA ČSNRA:
Czechoslovak National Council of America
2137 So. Lombard Ave., Room 202,
Cicero, Ill. 60650

ČSA STŘEŽÍ VAŠI BUDOUCNOST

Jestliže jste členem bratrské a sesterské podpůrné Jednoty ČSA, jste kryt tím nejlepším životním pojištěním jaké může pouze bratrská jednota poskytnouti.

Jakmile se stanete členem Jednoty ČSA, tato přejímá veškerou zodpovědnost a závazky z vašeho členství plynoucí.

Více než 60 organizátorů Jednoty, s dokonalou průpravou reprezentuje ČSA ve většině států Unie a jest připraveno podati vám veškeré informace týkající se vašeho životního pojištění a vypracovati vám individuální plány, které vám zaručí nejvyšší možnou ochranu pro vaši budoucnost.

ČSA má 200 řádů ve většině států Ameriky v nichž naleznete bratrské prostředí, které vám nemůže poskytnouti žádný obchodní pojišťovna. Ovšem, kromě toho, členství v Jednotě ČSA opravňuje vás k řadě výhod jaké opět pouze bratrská jednota může poskytnouti.

Kdo Jednotu ČSA doporučuje? Více než 118 let služby desetitisícům spokojených členů. ČSA nikdy nezklame, neboť jest vybudována na základech stmelených z poctivosti a zodpovědnosti. ČSA chrání vaši budoucnost.

Staňte se jejími členy, doporučte ji svým přátelům a známým.

Č.S.A. • 2138 S. 61st Court, Cicero, Ill. 60650

HOLIDAY FOLK FAIR • NAVY PIER, CHICAGO
4. a 5. listopadu, od 11 h. do 8 h. večer - vstup volný.

NOVOROČNÍ PŘEKVAPENÍ PRO ČESKOSLOVENSKÉ DĚTI V AMERICE

Z popudu pohádkového profesora Fridolina Šmodrchy vzniká pěkný dáreček pro mládež: "KAŠPÁRKŮV KALENDÁŘ PRO DĚTI V AMERICE NA ROK 1973," který nakreslil a napsal Savo Roknič.

Je to první kalendář tohoto druhu, který byl vydán pro naše děti v mateřském jazyku ve svobodném světě.

Kalendář je nástěnný, velikosti 11"x14" a obsahuje pohádkové náměty, které si děti mohou vybarvit, a veselé veršičky s doplňováním slov k pobavení i poučení.

Kalendáře budou dány po prvé do prodeje na vánočním bazaru ČŽNR dne 3. prosince 1972.

Rodiče, babičky a dědečkové, chcete udělat svým malým radost? Zmluvte si tento kalendář již dnes, neboť počet výtisků bude omezen. Předběžné přihlášky přijímá úřadovna Čs. národní rady americké, 2137 So. Lombard Ave., Cicero, Ill. 60650. (Telefon: 656-1117).

Upozorněte své známé — podporujte naši usilovnou práci o zachování mateřského jazyka v Americe. Začněte u svých dětí, budou vám za to vděčné.

V E S T N I K

CZECHOSLOVAK NATIONAL COUNCIL
OF AMERICA

2137 So. Lombard Ave. — Room 202
Cicero, Illinois 60650

436

Second Class Postage Paid
at Chicago, Illinois

HOLIDAY FOLK FAIR

Navy Pier, Chicago

Nov. 4 - 5